

Thủy triều dâng chạm đáy những con đàu
Đê vỡ rồi ướt nhẹ má hao gầy
Tiếng em van nửa chừng đương đứt gãy
Lũ tràn về mình lại chẳng còn nhau

-

Biển ung dung
Gom gió xa muôn trùng
Căng cánh buồm
Đỏ au màu nắng nhuộm
Thuyền quấy mình
Trước hoàng hôn tròn trĩnh
Gợn sóng lăn
Xô đầu gió cộc cằn.

Có điều gì mà gió không thể biết
Có điều gì mà biển chẳng thể hay
Tiếng xào xạc vang trong xoắn ốc này
Là hồn tôi đang tới bờ tận diệt

Tôi vẫn đi
Dẫu vẫn cứ li bì
Tôi vẫn mong
Cho thỏa niềm trông ngóng
Nhưng mặc vậy
Tôi sẽ chẳng còn đây

Khi ngày mai

Chẳng còn là mãi mãi

(Chỉ với tôi thôi, khi tôi đã chết rồi
Tôi không dám ở cho đời thêm chật chội
Cũng chẳng dám tiếc cho một tôi thêm sống
Nhưng có lẽ, sẽ chẳng ngưng bồi hồi).

-

Tiếng biển khơi thì thào trong xoắn ốc
Tựa tiếng lời gục trong thớ vỏ khô
Dưới bầu trời chim quá giang độc mộc
Mình tôi đợi đến ngày sóng biển xô.

-

Tôi chẳng muốn nghĩ, về ngày tôi không sống
Cái ngày tôi chẳng tồn tại trên đời
Cái ngày tôi ngưng mong cầu hạnh phúc
Ngày mà tôi quên hết những bi ai
Có biết đâu nhờ ai đó tiếc thương
Thấp nén nhang cho linh hồn bỏ ngõ
Chưa kịp xong - những dự định ấp ủ
Còn tôi đây chưa trọn một kiếp người

Tôi hay bảo, đời này lắm niềm vui

Chỉ là tôi chẳng biết đâu để kiếm
Nhưng dẫu vậy tôi vẫn cứ mong chờ
Một mai kia, niềm vui tự tìm đến
Kể cả khi nỗi đau nhanh một bước
Tôi vẫn tin, vẫn ước, vẫn hi vọng thế
Có muện màng cũng mãi nguyện suốt đời

Vậy nên là tôi chẳng mong ngày ấy
(Dù cho tôi không thể nào sống mãi
Nhưng tôi vẫn cứ ước, cứ ước, ước hoài).

-

Kẻ ngoại lai ở bên kia ranh giới
Chờ cánh cổng mở vào ngày không xa
Mặc thời gian có khi nào chịu đợi
Ta mãi đây chỉ cần người cho qua

Ôi trái tim, sắt thép không so nổi
Lạnh buốt lòng có ai ngờ được đâu
Nhưng dẫu vậy ta nào sợ chia phôi
Dù có xa, chẳng quên người yêu dẫu.

-

DraxLy.
[Draskovic to Lychnis]

/

Em xuất hiện từ tận cùng xứ sở
Nơi mặt trời đã ngự trị trăm năm
Đất nổi sông nổi tới cả trời cao
Khuất vàng trắng lẫn những vì sao sáng
Khi nắng lên, cỏ và cây cùng múa
Cát tiếng ca hòa với tiếng gió đưa
Khúc tình ca lẫn vào màu nắng chói
Đến với anh như thư gửi người xa,

Anh ở đây, ngàn năm không xoay chuyển
Yên giấc nồng - những giấc mộng xa xăm
Khoảng thời không tính bằng bao thế kỷ
Chỉ mình anh, sống chẳng rõ tại sao
Nên anh nghĩ, đây là duyên định mệnh
Anh chờ em, bước vào cửa cuộc đời
Của chính anh, vẫn để không từ đó
Từ cái ngày cất tiếng khóc đầu tiên.

Anh khát khao chạm vào từng tia nắng
Nhu thể là được chạm vào chính em
Nhưng chao ôi, mộng mơ chẳng đến đâu
Chẳng kéo em xích gần anh một chút
Thứ giống loài, chia cắt bao thế hệ
Từ đời xưa vẫn lưu lại tới giờ
Bao cuộc tình dở dang trong phút chốc
Có lẽ nào anh cũng lại mất em?

Đáp lại anh, chỉ cần một tiếng thôi
Em có ngại cuộc đời anh giá lạnh
Giấu mình trong bốn bức tường kín kẽ
Hay nhà tù, tổ tiên sống bao đời
Em có chịu cuộc đời ngao ngán thế
Chỉ có anh và chỉ có em thôi
Chỉ có chúng ta, chỉ mình chúng ta
Sống bên trong nghĩa trang của sự sống.

Cậu ở đâu trong bầy uyên ương thắm
Có phải là đang lạc mất lối về
Mình ở đây đợi bao đêm thức trắng
Ngày qua ngày cứ chạy dài lê thê

Mình nhớ, cái tình yêu đời đầu
Từ thuở lọt lòng chưa từng được nếm lại
Nỗi lòng mình cứ dạt dào như thể
Nước tràn li ô ạt ra sông dài

Chia năm xẻ bảy chẳng thắm vào đâu
Trái tim mình đong đầy như thể đầy
Mãi chẳng cạn cái niềm thương đau đau
Chỉ trao được, cho một mình cậu đây

Mình vẫn sợ, rằng liệu cậu có ai
Bỏ quên mình bơ vơ giữa sóng bể
Của cuộc đời, vốn lắm mưa nhiều bão
Chẳng còn ai tâm sự lúc nào nề

Sao chúng ta không gặp nhau được nữa
Tin nhắn gửi, hồi đáp cũng đâu còn
Lặng thinh, tựa như đông sắp đến
Bao thôn thức xới tung giấc chẳng tròn

Chờ đợi mãi một người không thấy dáng
Cứ như thể, biến mất khỏi thời không
Ái tình nào phai nhạt dễ vậy đâu
Cậu rời đi mặc đời mình trống rỗng.

-

Tôi chẳng biết vui từ đâu mà có
Như chuyến xe chạy trên nẻo đường dài
Người nhanh chân, chẳng lo không đủ chỗ
Kẻ lỡ làng, xe đã chật, người đông
Nào còn đâu, nơi niềm vui hiện hữu
Khoảng không gian, đã lấp kín cả rồi
Nổi chơi voi nhện cơn đau xâm chiếm
Chỉ lặng tiếng, đâu dám ho he gì

Xe lại đến còn tôi lại lỡ chuyến
Kịp sao nổi vòng thời gian tuần hoàn
Chưa kịp vắn, dây cót đã đứt rồi
Bánh xe niềm vui thì cứ lăn xa mãi
Bỏ mặc tôi, không một lần thương xót
Hay ngần ấy khổ đau là chưa đủ?

(Không, đủ với tôi thôi)

Lỡ thêm chuyến nữa cũng chẳng là gì.

-

Tôi biết là lời yêu muộn màng quá
Chẳng tới được cuộc đời đang bỏ ngõ
Bị chặn lại ở lẫn ranh hai thế giới
Đầu bên kia liệu em có thấu chăng

Tôi vẫn nhớ kĩ ngày em tan xác
Vỡ tung
trước sức ép thời-không
Máu đỏ tràn đầy
nhưng không lọt tâm thất rỗng
Cứ thế chảy dài lênh láng
rơi hoài, rơi mãi
tí tách tí tách cho tới khi cạn sạch
Em đi không một lời vĩnh biệt
Cứ thế qua đời khi tương lai còn dang dăng
Để lại vết cắt sâu hoắm
chẳng thể đóng đầy lại
Trong tâm can đã trống còn trống hơn

Niềm cô đơn sẽ mãi chẳng đủ đầy
Em không thấy giống loài mình trong từ điển
Chẳng có định nghĩa nào trả lời cho thớ vớ
mà em mang suốt quãng đường lay lắt
Lủi thủi một mình chẳng có bè bạn
Hay thân thương, máu mủ, ruột thịt chung

Bao năm ròng lạc trong bể những người
Em chỉ còn lại một mảnh hồn thoi thóp
Khẽ vụt bay khi gió động trở trời
Sẽ ôn thôi nếu mai em còn tỉnh giấc
Bằng không, thân chết sẵn đây rồi

Và cứ thế ngài mang em đi mất
Xa thật xa khỏi thế giới bộn bề
Không còn tiếng xì xào sau lớp vỏ rỗng tuếch,
những vết đau chằng chịt sau tay áo,
những cơn ác mộng đọa đày
Và
Chẳng có con người nào tồn tại ở bên kia thế giới
Nỗi sợ sệt của em chẳng còn nữa

Nhưng lòng tôi sao đón quá
Giá mà em nói ra mảng tối ở trong lòng
Tôi sẽ chẳng phiền đâu
VẬY mà em chọn giắt niềm đau sau áo
Rồi vụn vỡ dần trước thế giới đang đi
Mỗi một nhịp là một vết nứt gãy
Sao mà tới kịp để cứu em đây
Khi mà thế giới đang đi nhanh quá thể
Em cứ thế ra đi trong im lặng
chẳng lời báo trước

Sao không rủ tôi cùng sang bên kia thế giới
Sẽ vui hơn nếu ta có hai mình
Yên tâm rằng em chẳng thể cô đơn nữa
Sao không thể sống chết cùng có nhau.

-

Kể tôi nghe
chuyện bên kia thế giới
Nơi êm đềm
sinh tử chẳng biệt ly
Nào có đâu
những tiếng xì xào
Trong thớ vỏ
mục ruỗng
Lặng
một khoảng
im lìm
Hồn xác tứ tung
Bay
Bay
Trong trời gió lộng
Đâu mới là bản thể gốc
Tôi chẳng biết
Vậy ai biết?

Ai là người cai quản thế giới

Chẳng có lời đáp
hay
chẳng có ai đáp?
Cho tôi gặp kẻ trị vì
Để đàm phán về phần tâm thức mới
Để chuộc lại làm lỗi
Từ quá khứ xa xăm,
và dường như vô tận.

Câu hỏi được đặt ra không được phép đáp lại
Đó là quy tắc ở thế giới này
Ai sẽ là người bảo vệ cho thứ vô
Chẳng ai
Chẳng một ai
Chỉ mình ta

Vậy nên, đừng nhắc lại câu hỏi
Những câu hỏi sẽ không bao giờ được đáp lại
Hãy để sự thật chìm vào dĩ vãng
Kẻ điên nhảy nhót,
trên đồng lửa tàn
Chẳng màng sống chết
Bản thể gốc cứ mặc trong quên lãng
Phần xác thịt cứ mặc dưới nấm mồ
Thôi nát chẳng màng

Sinh tử chẳng định

Đây là tôi ở thế giới này

Đề tôi kể

chuyện bên kia thế giới

Nơi đơn côi, tôi mãi mãi một mình

Nơi tôi trốn lủi, tránh vầng dương sáng chói

Nơi tôi gục chết

thâm lặng

Chẳng ai hay

Chẳng ai biết

Nơi tôi mục rữa suốt phần đời còn lại

Thoi thóp

trên khoảng trời yên ả

của ý thức nát tươm

Cái chết

nhẹ như lông ngỗng

Những kẻ sống là những kẻ dửng cảm nhất

trên thế giới tội tàn.

Tôi chẳng còn muốn đặt chân tới thế giới bên kia nữa

Những câu hỏi sẽ mãi là bí ẩn

Tôi

sẽ mãi là dĩ vãng.

Ngủ ngon, nếu ta còn sống.